

քաղաքակրթութիւնը, Մարտտանի եւ Հայաստանի լիւնները կը նկատէին իբր կեղբոն աշխարհի իբր որրան իրենց ցեղին Երբ այս երկուքին խառնեալէն յառաջ կ'աւ յետոյ Բարեկամասանի պետութիւնը, անոր կրօնքին մէջ յատկանշական սեղ մը կը բռնէր ՎՍուրբ լեռը՝ որուն վրայ կը ձեւուէին ամէն պալատ, տաճար, Գաղղէացիք «կ'ը համարանային իրենց աշխարհ լեռներուն» Երեսի-արեւելեան կողմերը, «Երկիրն երբ, հայրին, երեւակայելով զայն Դից կայանը, հանդերձեալ հանգրտաւոր ամէն մեծ ու բարի մարդու, երկիր մը արծաթի երկնքով հող մը՝ անաշխատ բերող բերք ու բարիք», Արեւելքը՝ Ինչի լեռը, որուն կրկնակ կատարը երկինք կը հասնի. զոր սրեւնակ Գոր դոմէջ մը հանգչած՝ որուն կրկնակ եղջիւրը կը փողփողի ճառագայթի մը պէս, աստղի մը նման ։»

Այս նուիրական լեռան, կրկնակ կատարով բարձր լեռան նկարագրին մէջ կարելի չէ՞ ազատ արձագանքը գտնել Հայաստանի տապալահակի ճամբաւեալ կրկին կատարներով (աւագ Մասիս, Փոքր Մասիս) բարձր Մասիս լեռան, կայան «քաղքեալ» զօրաւոր եւ բարի ոգիներու, եւ որուն չրջանակներէն զէպ ի հարաւ ուղղուեցան գաղութներ՝ ժամանակի ընթացքին մէջ ձեւացնելով Նլամ եւ Գաղղէաստան ։

Գ. ՓԱՌՆԱԿ

(Շարունակելի)

ԹԱՐԴՄԱՆՈՒԹԻՒՆՆԵՐ

ՍՍ ԱՏԵՐԻՑ

Մերելիս մի օր ինձ մրտերմաբար Բաղնիսում արեւոյ քաղցրաբայ մի կաւ Հարցըրի զըրան՝ Մո՛ւչկ ես թէ ամբար, Որ հոտիցոյ այսպէս սիրտս ըզմայեցաւ Դա պտտասխանեց ։ «Ես կաւ եմ չնչին ։ Միայն հարեւան եղել եմ վարդին ։ Որի հոտն անոյշ իմ վըրայ անցաւ ։ Այո՛, թէ չէ ես հող եմ, հող չնչին ։»

Ձանճրացայ ձեղնից, ո՛վ ըբարեկամներ, Դուք՝ յոռի կողմերս լաւ էք ցոյց տալիս ։ Թերութիւններս իբր անգիւտ արժանիք, Փուշո իբրեւ յասմիկ, վարդ էք ցոյց տալիս ։ Ո՛ւր, ես աներես, անվա՛խ թշնամի, Թանցանքներս միայն դո՛ւ ես ցոյց տալիս ։

Զէ՛ որ մեր մէջ կար թէ՛ ուխտ թէ՛ խոստում ։ Ի՞նչ շուտ մոռացար, ինձ վշտացըրիր ։ Աշխարհում սերտս ես քե՛զ նըւիրեցի, Իսկ դու ինձանից երես դարձըրիր ։ Ո՛հ, թէ այժմ էլ դեռ ուզե՛նա հաջողուել, Ե՛կ, է՛լ տուիս ստիս տէր դարձի՛ր ։

Եղիպտոսում կային երկու իշխանազուհի, մին ուսում ստացաւ, միւրը հարստութիւն դիպեց ։ Նա իր դարու գիտնականն եղաւ, աս՝ Եղիպտոսին դարձաւ տէր ։ Հարուստն արհա՛մարհանքով էր նաչում ուսուցնականին եւ մի օր էլ ասաց ։ «Ես թագաւորութեան հասայ, դու մնացիր խեղճ ու թշուառ» ։ Ուսուցնականն ասաց ։ «Եղբա՛յր, Աստուծոյ օրհնութիւնն ի՛մ վրայ է ։ Որովհետեւ ես ստացայ ուսում, որ է մարգարէների ժառանգութիւնը, իսկ դու տիրացար Եղիպտոսին, որ Փարաոնի ու Համանի ժառանգութիւնն է ։

Ես մի մըջիւն եմ ոտերի կոխան, Ոչ թէ մի մեղու, որ խայթիցս ողբան ։ Ո՛հ, ի՛նչպէս փառք տամ, փա՛ռք բարեբաբին Որ մարդկանց վնասել ձեռիցս չի գալիս ։

Թարգմանեց պարսկերէնից
ՄԵՍՐՈՊ ՎԱՐԴ. ՄԱՔՍՈՒՏԵԱՆ

Դաղընք